

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o.**, IČO: X., zastúpený: F., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnej: **M.**, nar. X., B., **o vymoženie 9,96 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn.: 4Er 62/2005, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 12. septembra 2012, č. k.: 3CoE 62/2012-46, takto

r o z h o d o l :

Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa **z a m i e t a .**

Dovolanie oprávneného sa **o d m i e t a .**

Povinnej sa náhrada trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor žiadosťou doručenou na Okresný súd Stará Ľubovňa 21. apríla 2005 požiadal o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie 300,- Sk s príslušenstvom v zmysle ust. § 44 ods. 1 Zákona č. 233/1995 Z. z. osudných exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie. Uviedol, že exekučným titulom je notárska zápisnica č. N 143/2005, NZ 1572/2005, NCRIs 1542/2005 zo 16. januára 2005 spísaná notárom JUDr. O. so sídlom v P. (ďalej len „notárska zápisnica“). Okresný súd Stará Ľubovňa poverením z 22. apríla 2005 poveril súdneho exekútora Ing. Bc. K. vykonaním exekúcie na základe notárskej zápisnici.

Okresný súd Stará Ľubovňa uznesením z 26. marca 2012, č. k.: 4Er 62/2005-24 zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora, vyhlásil exekúciu za neprípustnú,

exekúciu zastavil, súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. K. priznal trovy exekúcie vo výške 37,08 eur a oprávneného zaviazal na ich náhradu.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnený s povinná uzavreli 06. júla 2004 Zmluvu o úvere č. X. (ďalej len „Zmluva o úvere“ alebo „Zmluva“), na základe ktorej oprávnený poskytol povinnej úver vo výške 5 000,- Sk. Keďže povinná bola v omeškaní so splnením svojho záväzku, Mgr. K., ako zástupca povinnej uznal do vyššie uvedenej notárskej zápisnice v mene povinnej dlh v celkovej výške 7 383,-Sk, z čoho úver a poplatok bol v sume 4 140,-Sk. Zároveň zástupca povinnej súhlasil, aby v prípade neplnenia povinností zo strany povinnej bola notárska zápisnica exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku. Uviedol, že exekučný súd skúma, či exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spĺňa podmienky vykonateľnosti (formálnej i materiálnej). Súd môže zároveň v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti, môže exekúciu aj bez návrhu zastaviť. Formálna stránka vykonateľnosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu spočíva v dodržaní formy notárskej zápisnice v zmysle § 47 notárskeho poriadku a materiálna stránka vykonateľnosti spočíva v dodržaní obsahových náležitostí uvedených v ust. § 41 odseku 2 Exekučného poriadku. Notárska zápisnica musí obsahovať presnú individualizáciu oprávneného a povinnej a vymedzenie práv a povinností na plnenie, presný rozsah plnenia.

Predmetná notárska zápisnica bola spísaná notárom na podnet Mgr. T., advokáta, ktorého splnomocnením obsiahnutým v Zmluve o úvere splnomocnila povinná. Text splnomocnenia, vrátane osoby splnomocnenca, je v štandardnej formulárovej Zmluve o úvere predtlačенý. Dlžník týmto splnomocnením splnomocnil Mgr. T. okrem iného aj na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j. aby v mene dlžníka uznal záväzok z úveru uvedeného v zmluve, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva. Podľa splnomocnenia, notárska zápisnica bude obsahovať právny záväzok, označenie osoby oprávnenej a osoby povinnej, právny dôvod, predmet, dobu plnenia a súhlas osoby povinnej s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.

Uviedol, že predmetné splnomocnenie bolo umiestnené v strede textu Zmluvy o úvere, ktoré dlžník samostatne nepodpisoval. Z kontextu Zmluvy je nejasné akú vôľu mienil dlžník prejavíť podpísaním Zmluvy, teda či okrem súhlasu s prijatou sumou a jej vrátením v

navýšenom rozsahu a súhlasu so všeobecnými podmienkami Zmluvy mienil dlžník podpísaním Zmluvy uzavrieť aj zmluvu o plnomocenstve. V danom prípade išlo typovú zmluvu, v ktorej sú na predtlačenom formulári pripravené zmluvné ustanovenia, ktoré záujemca o uzavretie zmluvy nemôže ovplyvniť a v ktorej sa vyplňajú len identifikačné údaje dlžníka a výška poskytovaného úveru. Súdu je známe z jeho činnosti, že takéto zmluvy boli dlžníkmi podpisované v stovkách prípadoch. Každý dlžník splnomocnil na uznanie dlhu a spísanie notárskej zápisnice Mgr. T.. Zástupca osoby má zastupovať jej záujmy. V prípade úverových zmlúv sa javí, že dlžníkom splnomocnený zástupca zastupoval záujmy oprávneného. Predtlačené formuláre zmluvy pripravoval oprávnený, ktorý si v podstate vybral advokáta, ktorý bude zastupovať dlžníkov. Tento v nejednom prípade uznal dlh dlžníka s úrokmi z omeškania vo výške 91,25 % ročne a v mene dlžníka sa ich zaviazal splatiť, pričom uznal aj trovy právneho zastúpenia (svoje trovy) a trovy za spísanie notárskej zápisnice. Tento advokát následne v mnohých prípadoch zastupoval oprávneného v exekučnom konaní. Z uvedeného je zrejmé, že záujmy zástupcu dlžníka sú v rozpore so záujmami zastúpeného a konanie takéhoto zástupcu považoval súd prvého stupňa za absolútne neplatné. Ak plná moc nie je platná, notárska zápisnica nespĺňa podmienky vykonateľného exekučného titulu, pretože bola spísaná neoprávnenou osobou, t. z., že nevyplynuli právne účinky vykonaného právneho úkonu pre osobu, v mene ktorej splnomocnenec konal. Vzhľadom na uvedené, súd prvého stupňa dospel k záveru, že vymáhanie nároku od povinnej na základe predmetnej notárskej zápisnice je neprípustné, a preto exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zároveň ju zastavil. Podľa názoru súdu prvého stupňa tomuto postupu nebráni skutočnosť, že v danej veci už prebiehala exekúcia, pretože súd počas celého exekučného konania môže preskúmať, či sú splnené podmienky pre výkon exekúcie a v prípade zistenia, že tieto splnené nie sú resp. neboli, exekúciu zastaví.

Zamietol návrh na zmenu súdneho exekútora z hľadiska neúčelnosti, vzhľadom na skutočnosť, že je tu dôvod na zastavenie exekúcie. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku tak, že ich súdnemu exekútorovi priznal a zaviazal oprávneného na ich náhradu, ktorý zaviniel zastavenie exekúcie.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, napadnutým uznesením, uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal a návrh na prerušenie konania a zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd poukázal na náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré si osvojil a v súvislosti s odvolacími námietkami doplnil nasledovné. Notárska zápisnica bola právnym dôvodom na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Súhlas povinnej s vykonateľnosťou notárskej zápisnice je jej podstatnou náležitosťou, tento prejav vôle povinnej robí z notárskej zápisnice právny titul spôsobilý na exekúciu. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25. novembra 2010, sp. zn.: 3Cdo 63/2009. Notárska zápisnica, ktorú oprávnený predložil ako exekučný titul nie je listinou o právnom úkone o uznaní dlhu povinnej, a to pre neplatné splnomocnenie účastníka na strane povinnej osoby. Ustanovenie § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka nebola zaradené medzi prípady relatívnej neplatnosti, preto ide o neplatnosť absolútnu. Právny úkon nespĺňajúci podmienky v tomto ustanovení uvedené je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný. Ak v prejednávanej veci advokát Mgr. T.K. nedisponoval platným plnomocenstvom nemohol v mene povinnej uznať dlh a vysloviť súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Predmetná notárska zápisnica nespĺňa podmienky materiálne vykonateľného exekučného titulu, pretože bola spísaná na základe absolútne neplatného právneho úkonu. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu z 12. mája 2011, č. k.: IV. US 183/11-16, v zmysle záverov ktorého je z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekúcie. Všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Z toho vyplýva, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z obligatórnych dôvodov zastavenia exekúcie je v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku vyhlásenie exekúcie súdom za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Pri zastupovaní povinnej pri spisovaní notárskej zápisnice došlo k zjavnému porušeniu zákona, pretože za povinnú uznala záväzok osoba, ktorej záujmy sú v rozpore so záujmami zastupovaného - povinnej. Oprávnený predformuloval Mgr. T. vo formulárovej zmluve, a teda nešlo o výber zástupcu zo strany povinnej. Zástupca konal nedovoleným spôsobom, ak podpísal zápisnicu za povinnú. Keďže ide o neplatné splnomocnenie, odvolacie námietky, že povinná mohla plnomocnenstvo odvolať, nie sú opodstatnené. Neplatný právny úkon nie je možné odvolať. O trovách rozhodol podľa § 224 ods. 2, § 2510 ods. 4 a § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) tak,

že náhradu trov konania účastníkom nepriznal, pretože nebol predložený návrh na ich priznanie. Zároveň bol zamietnutý návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., a to s poukazom na už spomínané uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn.: IV US 183/11, posudzujúce podobné právne závery, kde sťažovateľ vystupoval ako oprávnený.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Dovolanie podal prostredníctvom dvoch podaní doručených na súd prvého stupňa 13. októbra 2012. Z obsahu oboch podaní vyplýva, že svoje dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. a § 237 písm. a/ O. s. p., že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, ust. § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej veci sa už právoplatne rozhodlo, ust. § 237 písm. f/ O. s. p., že súd svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom, ust. § 237 písm. g/ O. s. p., že súd bol nesprávne obsadený, ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie, ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K dôvodu dovolania v zmysle ust. § 237 písm. f/ uviedol, že súd svojím postupom odňal oprávnenému ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, keď v súdnom konaní nerešpektoval návrh oprávneného na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EU a neumožnil mu tak uplatňovať právne argumenty na podporu svojej pozície. Súdy do skončenia exekučného konania nerozhodli o návrhu oprávneného na prerušenie konania. Odvolací súd rozhodol priamo o odvolaní oprávneného a v danom rozhodnutí sa nezmienal o procesnom návrhu oprávneného. Všeobecný súd mal zákonnú povinnosť zaoberať sa návrhom oprávneného na prerušenie konania. Súd porušil základné právo oprávneného na súdnu ochranu, keď vôbec neuviedol dôvody, pre ktoré sa návrhom na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. nezaoberal. Rozhodnutie odvolacieho súdu je neodôvodnené, a preto vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k tomu, že návrhom oprávneného sa nie je potrebné zaoberať. Svoj návrh na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odôvodnil aj s poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR zo 14. marca 2012, sp. zn.: I. ÚS 120/2012-12 v súvislosti s argumentáciou oprávneného týkajúcej sa porušenia povinnosti súdu prvého stupňa skúmať notársku zápisnicu z pohľadu hmotného práva. Z odôvodnenia

uvedeného uznesenia vyplýva, že v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vydaniu poverenia predchádza preskúmanie exekučného titulu exekučným súdom ako aj žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrhu na vykonanie exekúcie. Podstatou tohto preskúmania je preverenie materiálnej a formálnej stránky vykonateľnosti exekučného titulu. V prípade notárskej zápisnice formálna stránka spočíva v dodržaní formy notárskej zápisnice, tak ako je upravená v ust. § 47 Notárskeho poriadku. Materiálna stránka je priamo predpísaná v § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorými sú vyznačenie oprávnenej a povinnej osoby, právny dôvod, predmet a čas plnenia a súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou. V uvedenom prípade Ústavný súd SR uviedol, že notárska zápisnica obsahovala všetky náležitosti uvedené v spomenutých ustanoveniach, vrátane výslovného súhlasu povinnej osoby s vykonateľnosťou. Žiadne ďalšie podmienky formálnej ani materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice z Exekučného poriadku nemožno vyvodiť. Ďalej z toho uznesenia vyplýva, že exekučný súd nepreskúmal právny vzťah účastníkov z hľadiska hmotného práva, pretože je to nad rámec preskúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Ďalej oprávnený poukázal na Zákon č. 384/2008 Z.z., ktorým bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý bol doplnený o nové ust. § 41 ods. 3. Na notárske zápisnice vyhotovené pred 15. októbrom 2008 sa tento zákon, resp. novelizované ustanovenie nevzťahuje. Exekučný súd uvedené plnomocenstvo považuje za neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. podľa ust. § 23a ods. 2 Zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Uvedený záver podľa oprávneného neobstojí a súd ho nijako nezdôvodnil. Povinná na seba neprevzala žiadne nové povinnosti, či záväzky, oprávnenému nevznikli žiadne nové práva či výhody. Udelením plnomocenstva povinná dobrovoľne preniesla na tretiu osobu oprávnenie uznať dlh vo forme notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Táto tretia osoba nie je oprávnený, a preto toto plnomocenstvo nemohlo spôsobiť pre oprávneného nepomerom výhodu. Navyše povinná mohla plnomocenstvo v zmysle § 33b ods. 1 písm. b/ Občianskeho zákonníka kedykoľvek odvolať a tohto práva sa nemohla ani platne vzdať. Vzhľadom na uvedené, udelenie plnomocenstva tretej osobe na zastupovanie spotrebiteľa nie je možné považovať za neprijateľnú podmienku, ktorá spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa.

Podľa názoru dovolateľa, odvolací súd sa nijako nevysporiadal s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nezdôvodnil prečo považuje za neprijateľnú podmienku splnomocnenie, ako jednostranný právny úkon, ktorým dlžník dobrovoľne splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu.

Podľa dovolateľa exekučný súd vo svojom rozhodnutí neuviedol, na základe čoho zistil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Predmetné splnomocnenie sa v zozname nekalých podmienok uvedených v prílohe článku 3 ods. 3 Smernice Rady 93/13/EHS výslovne nenachádza. Podľa názoru dovolateľa je v danom prípade nutné požiadať Súdny dvor Európskej únie o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“. Poukázal na nález Ústavného súdu SR z 12. apríla 2012, sp. zn.: IV. ÚS 95/2012-80. Uviedol, že Súdnu dvoru Európskej únie by mala byť daná príležitosť komplexne posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv tak, aby účastníkov konania zbavilo právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu úniového práva a následnej aplikácii vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky. K dôvodu dovolania v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. uviedol, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď tak boli podľa zákona povinné urobiť. Podľa § 57 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom od 09. augusta 2012, ak súd rozhoduje podľa ods. 1 písm. g/ a k/ nariadi pojednávanie. Po právoplatnosti uznesenia o vyhlásení exekúcie za neprípustnú súd exekúciu zastaví. Súd prvého stupňa uznesením vyhlásil exekúciu za neprípustnú, a následne ju zastavil. Nedodrжал teda postup podľa § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, atak dovolateľovi odňal možnosť konať pred súdom. Súd nenariadil ústne pojednávanie a tento nedostatok nekorigoval ani odvolací súd.

Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania a navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

Taktiež navrhol, aby súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval.

Povinná sa k dovolaniu oprávneného nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p., dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

V predmetnej veci odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. Rovnako na danú vec nemožno aplikovať ani prípady upravené v § 239 ods. 1 O. s. p. Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania v zmysle § 239 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 O. s. p. nie je proti napadnutému uzneseniu daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. /druhá veta/ je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Iba v prípade, že by rozhodnutia odvolacieho súdu alebo predchádzajúce konanie vykazovalo procesnú vadu uvedenú v ust. § 237 O. s. p. by bolo dovolanie prípustné. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté

niektorou z uvedených procesných vád (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z vád v tomto ustanovení uvedených, teda možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesné neprípustné (R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ vo svojom dovolaní uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. a/, písm. d/, písm. f/ a písm. g/ O. s. p., ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania.

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z uvedených procesných vád.

Dovolateľ namietal, že v danom prípade sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p.

Právomoc súdu je upravená v ust. § 7 a § 8 Občianskeho súdneho poriadku. Z tohto ustanovenia vyplýva, že v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (7 ods. 1 O. s. p.). V občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.... (§ 7 ods. 2 O. s. p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O. s. p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a

vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

Dovolateľ v danom prípade procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O. s. p. nevyvodzoval z toho, že súdy vôbec nemali právomoc konať a rozhodovať. Ich právomoc v exekučnom konaní nepopieral. Namietal, že súdy v danom prípade nesprávnou a ústavne nesúladnou interpretáciou § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a ust. § 45 ods. 1 a 2 Zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní sa postavili do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu, metódou, ktorá v rámci zverenej právomoci ako exekučným súdom neprináleží. Bol toho názoru, že exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť obsah notárskej zápisnice, ktorá je exekučným titulom.

Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľ namietal nesprávnu aplikáciu a výklad Exekučného poriadku, resp. namietal nesprávne právne posúdenie veci. Z obsahu tejto námietky sa javí, že nejde o námietku dovolateľa nedostatku právomoci súdov, ale napáda vecnú správnosť právnych záverov súdov, na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia (právne posúdenie veci).

Dovolací súd má za to, že súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva jednoznačne priamo zo zákona napr. z ustanovenia § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1, § 57 ods. 1, ods. 2 Exekučného poriadku.

Vzhľadom na uvedené, námietka dovolateľa o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p. nie je dôvodná.

Dovolateľ ďalej namietal, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O. s. p., t. j. že sa v tej istej veci už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Podľa § 159 ods. 3 O. s. p., len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Prekážka veci právoplatne rozhodnutej patrí k procesným podmienkam a jej existencia vedie v každom štádiu konania k zastaveniu konania. Táto prekážka je daná vtedy, ak v novom konaní ide o tú istú vec, resp. o to isté, čo sa prejednávalo v právoplatne skončenom konaní. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie.

Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený, ak vyplýva z rovnakého skutkových okolností.

Dovolateľ namietal, že súdy rozhodovali o formálnych a materiálnych podmienkach vykonateľnosti exekučného titulu v čase, keď už bolo o nich právoplatne rozhodnuté vydaním poverenia na vykonanie exekúcie.

Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade konaniu v exekučnej veci oprávneného: P., s. r. o., P., IČO: X., proti povinnej: M., nar. X., B., o vymoženie 9,96 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn.: 4Er 62/2005, na základe exekučného titulu, ktorým je notárska zápisnica č. N 143/2005, NZ 1572/2005, NCRI 1542/2005 zo 16. januára 2005 spísaná notárom JUDr. O. so sídlom v P., nepredchádzalo žiadne iné konanie na exekučnom súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté, preto nejde o vec rozsúdenú v zmysle ustanovenia namietaného oprávneným.

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie netvorí prekážku veci rozsúdenej v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. Poverenie na vykonanie exekúcie je individuálny právno-aplikačný akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Ide o procesný úkon exekučného súdu adresovaný súdnemu exekútorovi, na základe ktorého súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu, a ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie vykonávať exekúciu (viď uznesenie NSSR sp. zn.: 5Cdo 205/2011).

Vzhľadom na uvedené, konanie nie je zaťažené dovolateľom namietanou vadou uvedenou v ust. § 237 písm. d/ O. s. p.

Dovolateľ v dovolaní tiež namietal, že odvolací súd svojím postupom oprávnenému ako účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Naplnenie tejto vady dovolateľ vyvodzuje z toho, že súdy oboch stupňov nevyzvali a ani inak nekomunikovali s oprávneným o jeho právnych a skutkových návrhoch (námietky proti prejednaniu veci, konanie bez nariadenia pojednávania, dokazovania). Namietal, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď tak boli povinné urobiť. A súd svojím postupom odňal oprávnenému ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, keď nerešpektoval návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a o tomto návrhu nerozhodol. Ďalej oprávnený namietal, že exekučný súd pri preskúmaní notárskej zápisnice išiel nad rámec formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

K odňatiu možnosti oprávneného konať pred súdom a k porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd malo podľa jeho názoru dôjsť v danej veci nesprávnym rozhodnutím, ktorým súd prvého stupňa exekúciu vyhlásil za neprípustnú, a zároveň exekúciu zastavil, v dôsledku čoho mu nebolo umožnené uplatňovať jeho práva z notárskej zápisnice ako exekučného titulu v exekučnom konaní.

Na námietku oprávneného, že exekučný súd nie je oprávnený ex offio skúmať notársku zápisnicu ako exekučný titul v takom rozsahu, ako ju skúmal v danom prípade, pretože je to nad rámec preskúmavania materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, dovolací súd prihliadal iba v súvislosti so skúmaním, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k vade uvedenej v ust. § 237 písm. f/ O. s. p, resp. či v konaní pred súdmi nižších stupňov nebola oprávnenému ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. O procesnú vadu konania uvedenú v tomto ustanovení ide tiež v prípade zastavenia exekúcie, ak preto neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Takým rozhodnutím sa totiž oprávnenému odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia.

V danom prípade exekučný súd na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe notárskej zápisnice č. N 143/2005, NZ 1572/2005, NCRI 1542/2005 zo 16. januára 2005 spísaná notárom JUDr. O. so sídlom v P. poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a vymoženie uloženej povinnosti z uvedenej notárskej zápisnice. Následne exekučný súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Podľa názoru do volacieho súdu exekučný súd, a následne aj odvolací súd podmienky na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú, a následne na zastavenie exekúcie posúdili správne. Je potrebné uviesť, že v danom prípade nemalo byť vydané ani poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť (I. ÚS 456/2011).

Súdy danom prípade v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť predmetnej notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Skúmali či bol exekučný titul -notárska zápisnica vydaný v súlade so zákonom, realizovali len svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Vydaním poverenia na vykonanie exekúcie táto povinnosť pre exekučný súd nezaniká, naopak aj počas exekučného konania (po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie) je povinný skúmať či exekučný titul bol vydaný v súlade so zákonom. Je potrebné uviesť, že exekučný súd nevykonáva dokazovanie, tak ako je to v konaní pred súdom prvého stupňa. Ak súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom nie povinný účastníkov konania vyzývať, aby sa vyjadrili k ďalšiemu postupu exekučného konania. Exekučný súd v danom prípade preskúmal exekučný titul - notársku zápisnicu a Zmluvu o úvere uzavretú medzi oprávneným a povinnou, pod zistený skutkový stav podriadil príslušnú právnú a vo veci rozhodol. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými pre vec podstatnými otázkami a závery vychádzajú z dostatočne zisteného skutkového stavu.

Rovnako námietka dovolateľa, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, nie je dôvodná. Tak ako správne poznamenal oprávnený Zákom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. augusta 2012 bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ust. § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľ namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú, a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľa však nie je dôvodné. Súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa uvedeného ustanovenia, nakoľko v danom prípade exekúciu zastavil uznesením z 26. marca 2012 podľa právnej úpravy účinnej do 08. augusta 2012, ktorá exekučnému súdu neukladala povinnosť nariadiť pojednávanie ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/ Exekučného poriadku. Taktiež ani odvolaciemu súdu nevyplývala zo zákona povinnosť nariadiť pojednávanie. Odvolací súd danom prípade postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 a o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov (§ 214 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného vyplýva, že nariadenie pojednávania bolo na úvahe odvolacieho súdu. Rovnako dovolací súd nevzhladol dôvody, pre ktoré by

bolo potrebné nariadiť pojednávanie, či už pred súdom prvého stupňa alebo pred odvolacím súdom. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to sa oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania a predpokladov pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného.

Námietka oprávneného, že súdy do skončenia exekučného konania nerozhodli o návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. nie je dôvodná. Oprávnený podaním doručeným na súd prvého stupňa 09. augusta 2012 navrhol prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ a doplnil právnu argumentáciu k podanému odvolaniu. Odvolací súd napadnutým uznesením prvým a druhým výrokom rozhodol o odvolaní oprávneného tak, že potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa a o trovách odvolacieho konania a tretím výrokom rozhodol aj o návrhu oprávneného na prerušenie konania tak, že ho zamietol. Preto je uvedené tvrdenie oprávneného nepravdivé, v rozpore so skutočnosťou a napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu.

Vzhľadom na uvedené namietaným postupom súdov nebola oprávnenému znemožnená realizácia jeho procesných oprávnení, ktoré mu vyplývajú z Občianskeho súdneho poriadku.

V preskúmvanej veci súdy v exekučnom konaní správne konštatovali skutočnosť, že notárska zápisnica nemôže byť spôsobilým exekučným titulom. Podstatnou a z hľadiska posúdenia správnosti úvahy odvolacieho súdu je, že splnomocnenie, ktoré udelil povinný v Zmluve o úvere, je koncipované široko a všeobecne. Povinná splnomocnila tretiu osobu, aby v jeho mene uznala záväzok, ktorého konkrétnu výšku nebolo možné predpokladať. Tým sa povinná vzdala svojho práva uznať alebo neuznať prípadný záväzok, ktorý vznikne či

nevznikne v budúcnosti. Povinnej bolo už v tom čase, kedy ešte záväzok v zmysle určitého a konkrétneho dlhu neexistoval, odňaté právo namietať výšku „uznaného“ dlhu v čase uznania, pretože neistý záväzok v budúcnosti nie je dostatočne určitý a určiteľný, navyše nemožno ani predpokladať, či určité právne významné okolnosti (omeškanie dlžníka a v akom rozsahu) vôbec v budúcnosti nastanú. Pretože splnomocnenie koncipované tak, ako je obsiahnuté v Zmluve o úvere vytvára široký priestor pre konanie a právne úkony splnomocnenca, správne ho odvolací súd považoval za neplatné. Odvolací súd poukázal aj na rozpor záujmov povinného a „ním zvoleného“ zástupcu s poukazom na ustanovenie § 22 Občianskeho zákonníka, s čím sa dovolací súd takisto v plnom rozsahu stotožnil. Ďalej je potrebné uviesť, že zmluvná voľnosť povinnej pri zvolení si splnomocneného zástupcu bola zjavne obmedzená natoľko, že pri novej jedinej variante konkrétneho mena zástupcu vyplývajúcej a zakomponovanej priamo do predtlaču už vopred pripravenej Zmluvy o úvere, nemožno hovoriť o jej slobodnej vôli pri zvolení si zástupcu. Tým je spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci, teda to, že splnomocnenec bude hájiť záujem povinnej ako aj slobodná voľba pri výbere svojho splnomocnenca. Pokiaľ teda plnomocnenstvo nebolo udelené platne, nemohli z neskorších právnych úkonov uskutočnených splnomocneným zástupcom nadobudnúť právne účinky pre osobu v mene ktorej konal. Ak teda z neplatne udeleného plnomocnenstva nevyplynuli právne účinky vykonaného právneho úkonu v mene povinnej, ani predložená notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnej vznikol nárok, ktorého vymoženiu by sa mohol v rámci exekúcie domáhať.

Dovolací súd dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľa týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu.

Skutočnosť, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s. 12, §

29, Hiro Balani c. Španielsko. z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., toto ustanovenie sa primerane použije aj na uznesenie (§167 ods. 2 O. s. p.). Toto ustanovenie sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle uvedených zákonných ustanovení. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávneným predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nespôsobilosti exekučného titulu, a následné zastavenie exekúcie zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil. Skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2, § 211 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného.

Dovolateľ v dovolaní ďalej namietal, že v danom prípade rozhodol nesprávne obsadený súd v zmysle § 237 písm. g/ O. s. p.

K tejto námietke dovolateľ poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn.: IV. ÚS 206/08, v zmysle ktorého zákonným sudcom vo veci začatej pred vnútroštátnym súdom nie je len sudca určený rozvrhom práce, ale komunitárny sudca, lebo jeho povinnosť rozhodnúť o otázkach interpretácie komunitárneho práva je súčasne aj jeho oprávnením. Ak sa v spore v konaní pred vnútroštátnym súdom nepodielal svojím výkladom práva spoločenstva komunitárny sudca, hoci tento výklad bol nevyhnutný na rozhodnutie vo veci samej, potom vnútroštátny súd bol v tejto časti konania pred ním nesprávne obsadený.

Právne závery vyplývajúce z uvedeného uznesenia Ústavného súdu SR nemožno na daný prípad aplikovať. Na rozhodnutie v predmetnom konaní nebol potrebný výklad práva európskeho spoločenstva komunitárnym sudcom, preto je uvedená námietka dovolateľa nedôvodná. Súdny bol v danej veci správne obsadený a rozhodovali zákonní sudcovia. V danej veci súd prvého stupňa a rovnako aj odvolací súd neboli povinné konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a požiadať súdny dvor Európskej únie o výklad práva európskeho spoločenstva - komunitárneho práva. Dovolací súd k tejto námietke oprávneného poukazuje aj na svoje odôvodnenie týkajúce sa návrhu oprávneného na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. dovolacím súdom.

Oprávnený v podanom dovolaní opätovne navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. a článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a predložil Súdnemu dvoru EÚ prejudiciálne otázky, ktorých znenie v podanom dovolaní bližšie špecifikoval.

K tomuto návrhu dovolací súd uvádza, že ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ukladá povinnosť súdu prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru, že požiada Súdy dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke, pretože je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie v danej veci. Vnútroštátny súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru EÚ na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď prípadne v určitej veci aplikuje ustanovenia zákona platného v Slovenskej republike, do

ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitami relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Ak súd pri priebežnom posudzovaní veci nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá v takom prípade procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

V prejednávanej veci bolo sporné, resp. oprávnený namietal či exekučný súd je oprávnený skúmať platnosť notárskej zápisnice a posúdenie predmetného splnomocnenia, na základe ktorého bola notárska zápisnica spísaná, ako neprijateľnej podmienky. Posúdenie predmetnej námietky oprávneného a jej vyriešenie patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho výkladu (rozhodnutia) Súdneho dvora EÚ. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy priamo neaplikovali normy komunitárneho práva, keďže na danú vec sa vzťahujú právne normy platné na území Slovenskej republiky, do ktorých bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Otázka výkladu komunitárneho práva nebola pre riešenie daného prípadu rozhodujúca, vzhľadom na dostatočnú úpravu predmetnej veci v Slovenskej republike.

Dovolací súd dospel k záveru, že v danej veci nie je dôvod na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., preto návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania zamietol.

Vzhľadom na uvedené konanie nie je zaťažené dovolateľom namietanou vadou v zmysle § 237 písm. g/ O. s. p.

Dovolateľ v dovolaní ďalej tvrdil, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

K námietke dovolateľa ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. dovolací súd dodáva, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnej zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v do volacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy dovolacieho konania povinnej nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 .

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. mája 2013

JUDr. Anna Marková, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Monika Poliačiková